

PÁTRÁNÍ DUCHA SVATÉHO

CECIL duCILLE

(Prosinec 1974)

Dnes budu mluvit o pátrání Ducha svatého. Před chvílí během proklování jsem měl krátkou vizi.

Jel jsem směrem jako by ze San Franciska do Bakersfield. Ještě než opustíte město, objeví se před vámi hory, dost vysoké hory. Jsou tak strmé, že některé kamiony mají s jejich přejetím potíže. A z těchto hor jsem viděl proudit zlaté prameny. Nemohla to být látka, ale vypadalo to, jako by z vrcholů těch hor proudila dolů zlatá látka. Trochu to vypadalo jako východ slunce.

Bůh říkal místním lidem: „Přichází těžké časy.“

Jak jsme jeli výš a potýkali se s tou horou, nakonec jsme dojeli na vrchol. Na těchto horách je sníh jen velmi výjimečně, sněží tam tak jednou za deset, dvanáct let. Viděl jsem, jak slunce ozařuje sněhové pláň. Bylo to tak nádherné!

Vím, že Bůh nám slibuje, že nás na vrchol této hory dovede. Vím, že to je slovo pro tento lid. Někdo zde mluvil v jazycích a asi říkal to, co jsem viděl a co Bůh říká vám tady. Říká, že jsou před vámi velmi, velmi těžké časy a že mocí Ducha svatého se dostanete na tuto horu.

Podívejme se do Genesis 24.

Genesis 24,1–10: *„Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech. Tedy řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím. Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi. I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvéstí syna tvého do země, z níž jsi vyšel? Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam. Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu*

otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud. Jestliže by pak žena ta nechtěla jíti s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého nevod' tam zase. Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč. A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor.“

Musíme
v Božím slově
chodit, jinak
si jen tak
hrajeme.

Je to místo, které nazýváme Ur Kaldejských nebo Írán či Irák. Někde tam se narodil Abraham.

Verš 11: „A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážití vody.“

Na tento přirozený příběh se podíváme na duchovní rovině. Bůh mi dnes večer ukázal, že odsud nikdo neodejde, aniž by přijal to, po čem ve svém srdci touží. Pokud je vaše přání zbožné, pokud od Boha něco chcete, stačí chtít, a dnes to dostanete. Je to zaslíbení Božího ducha, které vám od něj přináším. Cokoli chcete, dnes to budete v Pánu mít. Halelujah! A to proto, že se dnes Duch svatý tady, v tomto shromáždění, projeví.

Kdokoli z vás, kdo ještě nepřijal Ducha svatého, nebo jste jej přijali, ale nemluvíte jazyky, a proto o tom pochybujete – to dnešní zaslíbení se týká vás. Dnes dostanete požehnání, po kterém toužíte. Halelujah! Možná máte syna, dítě, a chcete, aby dnes obdržel požehnání. Velmi o to stojíte, protože máte pocit, že se odklání od Boha. Dnes to pro něj dostanete. Chvála Pánu! Poděkujme za to Bohu.

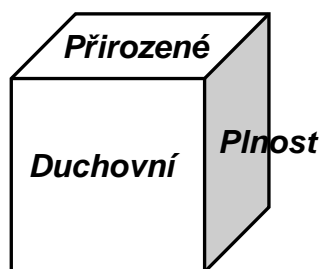
Věděl jsem, že Bůh sem přišel, aby něco takového úžasného udělal, už když jsem na toto místo přišel. Jestli se mnou vydržíte a poslechnete si dnešní slovo, dostaneme se k rozdávání darů Ducha.

Víte, pokaždé, když Ježíš o něčem mluvil, hned to také předváděl. Řekl třeba: „Já jsem chléb života,“ a vzápětí vytáhl chleba a začal ho lámat.

Když vás Bůh chce něco naučit ze Slova, vždycky bude následovat názorná ukázka. Musíme v Božím slově chodit, jinak si jen tak hrajeme.

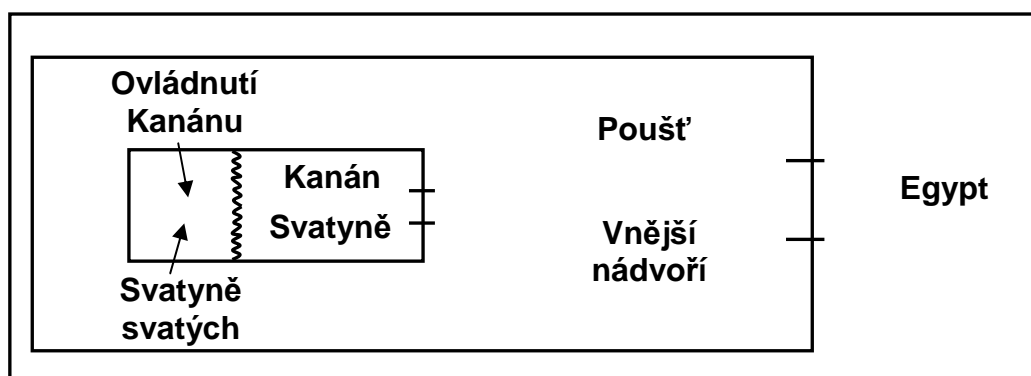
Slyšíte? Jakmile dostanete slovo od Boha, přimějte Boha, aby vám v něm pomohl také chodit.

Vzpomínáte si, že vždycky vyučuji na třech rovinách? Stejně jako očima vnímáme tři rozměry čehokoli, nač se podíváme. Například tady sporák – vidím horní, přední a boční stranu. Jsem si jist, že bratr Tolby vidí něco úplně jiného – vidí zadní stranu a druhou boční stranu. Ty, bratře, vidíš taky nějaké dvě strany. Maximálně však můžeme spatřit tři strany.

Jedna strana tedy představuje přirozený význam, jedna duchovní a třetí plnost slova. Dnes večer vám předkládám přirozené slovo, abyste se mohli začít zajímat o to, co to znamená v duchovním. Budeme se bavit o přirozeném příběhu a podíváme se na jeho duchovní význam.

V tom příběhu byl jeden bratr, jmenoval se Eliezer, který představuje Ducha svatého. Byl vyslán Abrahamem, který zde představuje Boha, aby získal manželku pro Jeho syna, Ježíše Krista. Abrahamovým synem byl samozřejmě Izák, ale představuje Krista. Manželka zde představuje církev. Církev v plnosti. Práce Ducha svatého není naplněna, když nalezne církev, ale když ji přivede jako nevěstu do Kanánu, do nebeské země. Ukážeme si to na obrázku.

Na obrázku vidíme stánek s vnějším nádvořím. Tomu, co je okolo, říkáme Egypt. Izraelci vešli branou na poušť, kde se motali dalších 40 let.

Chci ale mluvit o tom, že Bůh poslal Ducha svatého ven do Egypta s přísahou, že Mu přivede ženu pro Jeho syna a že Jeho syna neuvede zpět do Egypta.

Bůh mi ale tuto zemi zaslíbil. Uvědomujete si, že Boží zaslíbení o zemi se netýká vnějšího nádvoří? Vnější nádvoří je jen cesta do stánku, což je Kanán (svatyně), kterou nám Bůh zaslíbil. Všechny úspěchy Kanánu se týkají duchovních zkušeností. A je cesta, jak se tam dostat. Něco si o té tvrdé cestě přečteme.

Lidé mají sice
Ducha svatého,
ale odložili ho
stranou.

Jak teď budeme číst, budeme propojovat přirozené s duchovním, uvidíte, jak je to úžasné.

Genesis 24,11: „A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážit vody.“

Píše se, že tam přijel večer. Co to znamená? Večer, když jdou ženy vážit vodu. Proč lidé večer chodí pro vodu? Protože přichází noc, a kdyby potřebovali vodu, nechtěli ke studni za městem běhat v noci. Proto jdou lidé pro vodu, kterou budou potřebovat v noci, už večer.

Teď je večer, duchovní večer. Vidíte, že překládám slovo od přirozeného k duchovnímu a chci, abyste to dělali ve svých vlastních myslích, když spolu čtete.

Teď je večer, je čas, aby ženy vyšly ke studni a navázily si vodu. Bylo deset panen, pět moudrých a pět bláznivých. Tehdy to sice nebyla voda, ale olej, ale v principu je to stejné. Různé věci v různých příbězích mohou v duchovním rozměru představovat to samé.

Deset panen, pět moudrých a pět bláznivých, musí získat olej, který budou potřebovat v noci. Bůh tím říká, že musíme mít dostatek duchovní moci, aby vydržela během období temnoty. Mít Ducha svatého ve vašem duchu tentokrát není dostačující pro nadcházející temnotu. Víte proč? Jsou i lidé, kteří mají Ducha svatého, a přesto nežijí spravedlivě. To je ten důvod. Lidé, které znáte, mají sice Ducha svatého, ale odložili ho stranou. Dejte si na ně pozor. To, že mají Ducha svatého ve svém duchu, neznamená, že přebírá kontrolu nad jejich duší. Odstavili ho na vedlejší kolej, aby si mohli dělat, co chtějí. A na shromáždění říkají: „Ó Duchu svatý, přijď!“ Neslyšeli jste je? Neslyšeli jste takové volání v církvi? „Ó Duchu svatý, přijď mezi nás!“

Kde je? Ve svém všedním životě ho odstavili na vedlejší kolej, aby nepřekážel, a najednou ho volají. Přesně takhle to je s těmi moudrými

a bláznivými pannami. Moudré měly olej nejen v lampách, což představuje jejich ducha, ale i v nádobách, které představují duši. Chápete to?

Duch svatý ví přesně, co se chystáte dělat.

Duch svatý se snaží dostat do vaší duše. O to Duchu svatému jde. Proto vám dává dary. Proto vám žehná. Proto vás nechá zapadnout do příkopu. Ano, Duch svatý stojí vedle vás, pokrčí rameny a nechá vás spadnout do příkopu, abyste k němu mohli začít volat: „Pane, vytáhni mě!“ Tak získáte něco pro svou duši. Víte, toto je analogie k našemu hlavnímu příběhu. Zkraťme to však. Čtème! Vydali se pro vodu, verš 11:

„A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážiti vody.“

Církev vychází, aby získala Ducha a sílu.

Genesis 24, 12–14: *„A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiň milosrdenství se pánem mým Abrahamem. Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým.“*

Každý člověk musí mít pracovní smlouvu s Duchem svatým. Ne kvůli Duchu svatému, ale kvůli sobě. Nedopusťte, aby váš vztah s Duchem svatým byl nejednoznačný. Vězte, že Duch svatý ví přesně, co se chystáte dělat. To proto, aby vás mohl buď zastavit, a nebo vás nechat jednat.

Bůh přirovnává váhající lidi k mořským vlnám a říká, že od Něj nic nedostanou. Proč? Proč takoví lidé od našeho milého, dobrého, milujícího Boha Otce nic nezískají? Protože pochybují, jsou nestálí. Cokoliv by Bůh udělal, řekli by, že to bylo jinak. Dnes to chtějí tak, zítra zas jinak.

Říkají: „Bože, udělej to dneska takhle.“

Zítra řeknou: „Udělej to jinak, Bože.“

Třeba: „Pane, uzdrav mě.“ A vezmou si hrst prášků. Nevědí, kdo je uzdravil. Pokud chcete Bohu věřit, že vás uzdraví, přestaňte brát prášky.

Když si vezmete pilulky, nežádejte Boha o uzdravení. Tak jednoduché to je. Jestli vás bolí hlava a necítíte se na modlitbu, vezměte si tabletku, jestli chcete. Ale jestli se proti té bolesti chcete modlit, tabletky odložte.

Člověk, který váhá, je jako mořské vlny. (Jak 1,6) Jestliže se tedy rozhodnete pro Boha, pracujte s Ním, plánujte s Ním, řekněte Mu: „Dobře, Bože, věřím Ti. Říkáš, že když Tě o něco požádám, dostanu to. A proto věřím, že když Tě teď požádám, obdržím to a nikdo mě nepřesvědčí o opaku. Tak Tě prosím. A proto vím, že to mám. Proto se budu chovat tak, jako kdybych to měl.“

Když si vezmete
pilulky, nežádejte
Boha
o uzdravení.

Kdyby Bůh viděl, že s tou vaší žádostí nebo chováním není něco v pořádku, zastaví vás, protože ví, že na Něj spoléháte. Ale když jste nemastní neslaní a nejste si jisti tím, co děláte, nemáte přímý směr, Bůh pro vás nic udělat nemůže. Protože byste řekli o čemkoli, co by pro vás Bůh v takovém případě udělal, že to bylo jinak. Chápete to?

Eliezer řekl Bohu: „Bože, takhle to udělám. Požádám každou dívku, která sem přijde pro vodu, aby mi navázila. Ta, která dá nejen mně, ale i mým velbloudům, ta to bude.“

Bůh v tomto bodě musel zasáhnout a znemožnit d'áblu, aby to udělala ta nepravá. Víte, co chci říct? Musí to být skutek víry. Bůh pak ví, že si stojíte za tím, co děláte, a může vás zadržet, nebo povzbudit.

Otázka: Bratře Cecile, rozumím tomu a trápí mě to. On slyšel a mluvil s Abrahamem. Když ke mně Kristus mluví, vím, co se stane. Ale když ke mně nemluví, možná, že tehdy není čas, aby se to stalo? Protože vím, že jsem se modlil za zdraví lidí nebo za nějaké rodinné problémy a věřil jsem, tak jak jsem schopen. A teď přichází moje otázka – jak v takovém případě stát? Je něco špatně s mojí vírou? Víím, že Bůh je mocen, v tom problém není. Otázka je, proč to nefunguje vždy, když myslím, že tomu opravdu věřím a snažím se podle toho chovat?

Odpověď: Zaprvé předpokládejme, že jsi tomu věřil, jinak by ses za to nemodlil. Takže jsi měl víru a modlil ses, ale nestalo se to, co jsi očekával. To znamená, že buď tvoje modlitba nebyla v souladu s Boží vůlí, nebo že jsi na něco zapomněl. Tvoje modlitba nebyla na místě, nebyla v souladu s Jeho řádem.

Otázka: Píše se, že když se modlíme v souladu s Jeho vůlí, víme, že nás vyslyší. Řekněme, že se modlím za zdraví někoho, a vím, že Bůh chce, aby tomu člověku bylo dobře. Jinými slovy se modlím v souladu s Boží vůlí, když Boha žádám, aby ho uzdravil.

Odpověď: Ano, tvoje modlitba může být v souladu s Boží vůlí, ale ne zrovna s Jeho řádem.

Otázka: A jak to poznám?

Odpověď: Jak to poznám? Správná otázka. Jediný důvod, proč byste měli mít zájem, aby tomu člověku bylo dobře, je, že on dělá to, co po něm chce Bůh. Tedy ne to, že za vámi přijde s prosbou o pomoc. Řekněme, že k vám do kanceláře napochoduje Dillinger, bankovní lupič. Trochu ho oživíme. Tedy Dillinger vstoupí k vám do kanceláře s úmyslem vystřílet na druhém konci ulice banku. Ale není mu dobře, tak přišel za vámi. Vy se za něj pomodlíte a uděláte všechno pro to, abyste mu pomohli. A přesto by se neuzdravil, protože Bůh ví, že chce vyloupit banku. Z toho důvodu ho Bůh zatím drží v nemoci, aby měl čas činit pokání. Zatímco kdyby váš jediný a první záměr

Když jste
nemastní
neslaní a nejste
si jisti, Bůh pro
vás nic udělat
nemůže.

byl, aby ten člověk byl požehnan a naplněn Duchem svatým, a pak teprve to, aby byl uzdraven, aby mohl z vaší kanceláře vyjít s novým, užitečným životem, pak pracujete sto procentně ve spojení s Boží dokonalou vůlí. Víte, dokonalá Boží vůle pro nás nespočívá pouze v tom, že nám bude dobře fyzicky, ale i duchovně. Velmi často nám není dobře na fyzické úrovni proto, že jsme nemocní duchovně.

My, muži a ženy, kteří se modlíme za lidi, bychom byli rádi, kdyby byli všichni uzdravení. Nenapadne nás vždycky, že nemoc tomu člověku možná brání v jednání, od kterého ho chce Bůh uchovat. V rámci dokonalého Božího řádu bychom měli upřednostňovat zdraví duše člověka před zdravím jeho těla. To se pak připojí, tak to funguje. Z této příčiny nedostaneme vždycky uzdravení, o které žádáme.

Stejně tak jsou někteří lidé naplněni Duchem svatým a jiní křest nemohou z různých důvodů přijmout; mají nevyznané hříchy, Bůh neslyší jejich modlitby, oddělili se od Boha. Třeba vás někdo nenávidí nebo

někoho jiného, prostě má v srdci nenávist. Nemůžete se s ním modlit, aby přijal Ducha svatého. Musíte nechat Ducha svatého, aby vám to ukázal, abyste vy a ten člověk nejdříve mohli s tou nenávistí jednat. A když nenávist odejde – bác ho, a je naplněn Duchem. To se často stává.

Takže ano, základ je, že kdo prosí, tomu bude dáno, kdo žádá, dostane, ale přesto ne vždy může přijmout. Žádá o věci, které nemůže přijmout, protože je svázán. Představte si to: svážete člověku ruce a on vás poprosí o vodu. Postavíte ji před něj, ale on se nemůže napít, protože je svázaný. Nejdříve potřebuje uvolnit pouta, teprve pak bude moci přijmout tu vodu. To je ten princip.

Velmi často
nám není dobře
na fyzické
úrovni proto, že
jsme nemocní
duchovně.

Ale pojd'me dál, Eliezer uzavřel s Bohem pracovní smlouvu, aby nemohl udělat chybu. Aby věděl, co Bůh dělá a říká.

Genesis 24,15: „*I stalo se prvé, než on přestal mluvit,...*“

Ještě než stihl tu smlouvu uzavřít...

Verše 15–16: „*I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím. A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru.*“

Všimněte si slova panna v 16. verši. Snaží se nám to napovědět, že se jedná o panenský lid. Podívejme se do Zjevení 14 a zároveň zůstaňme v Genesis 24. Ve 4. verši se píše o synech Božích vycházejících v Otcově slávě.

Zjevení 14,4: „*Totoť jsou ti, kteříž s ženami (církevními systémy) nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel...*“

Vidíme tedy, že panna reprezentuje někoho, jehož duch, jehož mysl nebyla poskvrněna různými učenými, která jsou považována za smilstvo nebo cizoložství. Vidíme, že Bible explicitně říká, že byla panna, protože se nedopustila smilstva. To mluví o duchovní panně, která není ve spojení se systémem, který by ji poskrvňoval.

Genesis 24,17: „*Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi pít, prosím, maličko vody z věderce svého.*“

Zamysleli jste se někdy trochu nad modlitbou Páně, kterou říkáte tak často? Eliezer představuje ducha Božího, a tady se píše, že on běžel, aby tu pannu potkal. Lidé říkají, že je těžké získat Ducha svatého. To ale mluví proti Duchu svatému. Víte proč? Protože ho nikdy nepřijali. Kdyby ho byli přijali, úplně by obrátili a začali by říkat, jak je Duch svatý úžasný. Oni ho ale nepřijali, protože nejsou pannami. Musíte mít panenskou mysl, mysl očištěnou, posvěcenou a připravenou, abyste mohli přijmout Ducha svatého. Duch svatý tedy, nebo ten muž, který ho představuje, běžel k ní a co dál? Řekl snad: „Mám pro tebe všechny tyto šperky a zlato a krásné šaty.“? Ne! On od ní něco žádal. V modlitbě Páně, kterou se modlíte, říkáte: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim bližním.“ Ve chvíli, kdy někomu odpouštíme, otevíráme svou vlastní duši odpuštění. Duch svatý ji tedy požádal o vodu. Všechno tam bylo připravené. Požádal ji tedy o vodu a ona na to:

Ve chvíli, kdy někomu odpouštíme, otevíráme svou vlastní duši odpuštění.

„*I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku svou a dala mu pít. A davši mu pít, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí. Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho.*“ (Genesis 24,18–20)

Deset velbloudů. Ani nevíte, kolik hodin práce ji to stálo. Velbloud je velký piják vody. Vypije litry a litry vody, kterou pak drží v žaludku a postupně z ní žije. Když se lidem s velbloudy na poušti stane, že jim dojde voda a umřeli by žízni, zabijí velblouda, propíchnou mu žaludek, a tak získají vodu. Velbloudi vypijí mnoho vody, ale Rebeka jich napojila deset. A ti všichni muži na ni jen koukali. Nemyslíte si snad, že Eliezer jel sám s deseti velbloudy? Všichni tam stáli a koukali, jak tam pobíhá. Duch Boží ji poháněl. Eliezer věděl, že mu Bůh odpověděl, ani to nemusela tak moc dokazovat, on už věděl.

Genesis 24,21: „*Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic.*“

Jen tam tak stál v úžasu.

Verše 22–23: „*I stalo se, když přestali pít velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata. A řekl: Čí jsi dcera?...*“

Duch svatý
přichází do
církve. Přichází
s určitým
záměrem.

Ještě to nestihl zjistit. Vzpomeňte si, vydal se tam, aby získal dívku, která byla z Abrahamových příbuzných. Ještě si to ani neověřil. Vytáhl náušnice a náhrdelník, připravený ji ozdobit.

Verše 23–24: „*A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali? Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi.*“

Jinými slovy, udeřil hřebíček přímo na hlavičku, tu dívku, pro kterou jej Abraham poslal, měl přímo před nosem, nemusel hledat jinou. Byla to ona. Tak se to tehdy stalo. Ale má to duchovní význam – Duch svatý přichází do církve. Přichází s určitým záměrem. Vzpomeňte, že dnes mluvíme o pátrání Ducha svatého. Proč je tady? Co je jeho cílem? Co je plnost jeho navštívení? A co dělá dnes večer?

Ve verši 22 je řečeno:

„*I stalo se, když přestali pít velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata.*“

Dostala dvě náušnice. Uši – víte, že spasení přichází skrze slyšení? Jestliže nemáte dobré uši, nemůžete být ve formě. Bratří, v den soudu by pro některé lidi, kteří slyšeli slovo, bylo lepší, kdyby bývali hluší, protože vše, co řeknete v Duchu, slyší jinak. Ano, znám lidi, kteří, kdyby tady dnes byli, by z toho slova neslyšeli ani polovinu toho, co slyšíte vy. Někteří by slyšeli polovinu, někteří čtvrtinu, někteří tři čtvrti, jen pár lidí slyší v plnosti to, co se říká. Pokud jsou ale vaše uši pomazané Duchem, slyšíte pravděpodobně i věci, které neříkám. Jste schopni číst mezi řádky toho, co říká kazatel, slyšíte mnohem více, protože vám to slovo obživuje Duch svatý a přináší vám život skrze to, co slyšíte. Proto dostala Rebeka

dvě náušnice. V duchu byste měli na uších mít pověšené zlato. Neříkám, že si máte jít koupit zlaté náušnice, ale v duchu byste je mít měli. Proč? Zlato je Boží charakter a vy byste měli slyšet, tak jako slyší Bůh, namísto toho, co vám říká ďábel.

Už si nevzpomínám, kde se to přihodilo, ale kazatel řekl během kázání nějaký vtip. Když jeden z posluchačů dorazil domů, ptali se ho, co slyšel. Jediné, co si ten člověk pamatoval, byl ten vtip. Bylo to skvělé kázání a jediné, co si ten člověk zapamatoval, byl jeden vtip. Slyšení...

Co se stalo dál po těch náušnicích? Eliezer dal Rebece dva náramky z deseti šekelů zlata. Moc si neumím představit, jak je vlastně uzvedla. Musela je mít od zápěstí až po loket. Byly z čistého zlata.

Pamatujete si, kolik velbloudů měl Eliezer s sebou? Deset. Je to tak? A deset šekelů zlata. Číslo deset má duchovní význam, znamená vládu na zemi, ať už přirozenou, nebo duchovní. Deset znamená vládu. Když si na cestu od Abrahama vzal deset velbloudů na to, aby přivezl jednu dívku, znamená to, že ta dívka má co do činění s desítkou, a tedy s Boží vládou na zemi. Když jí navlékl náramky, které měly deset šekelů zlata, znamená to, že jí dal vládu. Chcete si to přečíst? Jen cituji Písmo.

Daniel 7,27: „Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou.“

Svatí nejvyššího Boha dostanou vládu – a přesně to se stalo v našem příběhu. A poté, co jí dal vládu, udělal ještě něco. Je to Duch svatý, pamatujte.

Otázka: Je to popis toho, co se teď děje v naší zemi? Nachází se zde mnoho křesťanů, kteří se chtějí ujmout vlády.

Odpověď: Ne, nemyslím si. Přestože jsou křesťané a jsou ve vládě, nemohou úplně ovlivňovat směr, jakým se věci ubírají. Věci jdou od desíti k pěti, je to stále horší. Jsou jako kamínky, které stojí v cestě parnímu válci, a to není způsob, jakým by mohla být převzata vláda. Převzetí moci ve vládě bude nenadálé, stane se to nenadále a jen velkou duchovní silou, která vládu odvrátí od nepravosti.

Víte, jako ten kámen z hory rukou neotesaný, který se valil do Babylona a rozbil modlu, světovou vládu, rozbil čtyři království světa a rozdrtil je na prach. Vítr, Duch svatý, to odvane a už to nikdy nikdo

nenajde. Bude to zkáza. Tito lidé zničí svět. Žádní křesťané ve vládě by je nebyli schopni zastavit.

Jestli chceš znát můj názor, tak křesťané ve vládě pomáhají jedné věci, kterou Bůh dělá ohledně Izraele, přirozeného Izraele. Písmo mluví o době, kdy se všechny národy obrátí proti Izraeli. Řeknu vám, byl jsem překvapen, kolik národů se proti Izraeli postavilo. Můžete mi říct, kolik národů stojí za Izraelem? Moc ne, tak tři. Všichni se na ně sesypali a málem je vyhodili ze sedla. Sebrali jim ropu. Kdyby Spojené státy nebyly dost silné, byli bychom ve strašné situaci, protože hrozí, že se rozpadne OSN. Amerika totiž nechce podporovat OSN, pokud její státy jsou proti Izraeli. A pokud USA přestane OSN podporovat, je s ní konec.

Vidíte tedy sami, že žijeme v době, kdy se věci z Písma začínají naplňovat. Věřím proto, že Bůh si tento vliv křesťanů ve vládě zatím používá. Věřím, že Bůh si dočasně tento vliv používá s určitým záměrem až do rozuzlení. Řekl totiž, že konec přijde jako velká záplava, mluví o soužení a zkáze. Řekl, že celá země podlehne zkáze. Země se bude potácet jako opilý a padne. Celá země bude naplněna zkázou pro převrácenost, pro hřích vzpoury vůči Bohu, která se zmocnila země.

Největším problémem člověka ve všem, do čeho se pustí, je vzpoura proti Bohu. Všechna lidská vynalézavost má původ ve vzpouře vůči Bohu.

Víte, když chtěl člověk vynalézt auto, mohl se obrátit na Boha a říct: „Bože, ukaž mi, jak udělat auto.“ Bůh by mu ukázal něco velmi jednoduchého, co by ani neznečišťovalo prostředí, a měli bychom Boží auto. Kdyby chtěl člověk letadlo, Bůh by mu ukázal, jak postavit letadlo. Mysl člověka se ale odvrátila od Boha, a tak všechny ty velké stroje, které dnes máme, jsou výplodem lidské mysli. Bůh nám to dovolil, a tak se řítíme směrem ke zkáznému konci, kdy se všechno zbortí a zničí tuto zemi a kdy Bůh nakonec zasáhne. Protože kdyby nezasáhl, nikdo by nebyl spasen, jak se píše. (Matouš 24,22) Tímto způsobem přijdou Boží synové a vysvobození.

Ted' se vrátíme k našemu krásnému příběhu. Eliezer jí tedy dal něco na uši a něco na ruce. Ruce jsou služebnost. Jestliže sestra Rebeka představuje církev, tedy její ruce představují služebnost. Chápete, co udělal? Na služebnost vložil deset šekelů zlata. To jest, vláda nebo duchovní vedení církve přichází z Hlavy skrze služebnost. To je naplnění

Duchem svatým. Žádá vás, abyste mu dali místo. Představte si to! Ten muž nechtěl jakékoliv místo. Byl služebník Abrahama, který byl velmi bohatý, mohl ze svého velblouda vzít mnoho zlata. Mohl si na noc zaplatit celý hostinec. To všechno znamená, že on chtěl zůstat v domě jejího otce. Amen. Duch svatý, zabydlení Duchem svatým.

Největším
problémem
člověka ve
všem, do čeho
se pustí, je
vzpoura proti
Bohu.

Otočme si na okamžik do Jana 14. Tam nám Ježíš ve verši 16 odhaluje Ducha svatého:

„A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebť u vás přebývá a v vás bude.“ (Jan 14,16)

Chce vejít do domu vašeho otce a zůstat tam přes noc. Noc přichází, bratří. On chce přijít do vašeho otcovského domu a tam zůstat. Nežádá vás jen, abyste mu dopustili vejít do vašeho ducha, ale také do vaší duše. Většina z vás už pustila Ducha svatého do svého ducha, ale dali jste mu přístup také do duše?

Dovolte mi, abych to blíže specifikoval. Ovládá Duch svatý vaše myšlení? Má Duch svatý poslední slovo ve vašich plánech, když plánujete svůj business? Když plánujete svůj život, dokonce když plánujete, co nakoupíte v obchodě, dáte Duchu svatému šanci? Povzbudí vás občas Duch svatý emocionálně? Něco ve vás rozdmýchá? Nic jste necítili, žádnou touhu po určitých věcech, a pak náhle... Cítíte, jak vás něco vyburcuje. Má Duch svatý přístup k vašim emocím? Kéž je Bůh všemohoucí požehnaný!

Někdy může někdo zle nadávat a Duch svatý v něm mluví v jazycích. Pamatuji si sestru, moji známou. Nebyla ještě úplně vysvobozena od ducha hněvu, často se rozzuřila a začala proklínat. Byla dobrou křesťankou, ale nedokázala se ubránit, aby občas někoho neproklínala. Velmi ji jednou rušila její dcerka a tak na ni vylítla, a víte, řekla mi, že se cítila usvědčena. Z úst jí vyšla jiná slova a ona si uvědomila, že mluví v jazycích. Byla v šoku a děvče bylo vyděšené, protože čekalo spršku kleteb a nadávek. Duch svatý však zasáhl, a ona mluvila k dívce

v jazycích, to ji napomenulo a byla očištěna. Upřímně poprosila dítě o odpuštění a děvčeti to požehnal a udělalo ji to lepším křesťanem.

Duch svatý však přišel, aby nás naučil všem věcem. Řekl, že svět ho nemohl přijmout. Ta dívka by nedokázala Eliezera přijmout, kdyby nepatřila do téže rodiny.

Máte místo
pro Ducha
svatého?

Jan 14,17: „*Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti...*“

Verš 18: „*Neopustím' vás sirotků, přijduť k vám.*“

Když máte problémy, obraťte se na Ducha svatého a řekněte: „*Jsi utěšitel? Potřebuju utěšit.*“

Ano. Před časem jsem zjistil, že začínám být divný, chci říct, že se cítím opravdu rozrušený, a řekl jsem: „*Duchu svatý, měl bys s tím radši něco udělat.*“

Jan 14,26: „*Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on' vás naučí všemu a připomenet' vám všechno, což jsem koli mluvil vám.*“

Chvála Bohu. Nyní se vraťme k příběhu.

Genesis 24,25: „*Řekla ještě k němu: Slámy také a potravu hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali.*“

Pokoj – máte místo pro Ducha svatého?

Verš 26: „*Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu.*“

Myslím si, že to reprezentuje mluvení v jazycích, ale nikomu neříkejte, že jsem to řekl. 😊

Verše 26–28: „*Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu. A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratří pána mého. I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo.*“

Dokážete si ji představit, jak tam běží s těmi náušnicemi a náramky? Její rodinu by to vyděsilo.

„*Kdes to vzala?*“

Není to způsob, jakým lidé reagují, když se k nim přibližujete s Boží přirozeností visící na vás?

Genesis 24,29: *„A měla Rebeka bratra, jménem Lában; ten běžel k muži tomu ven k studnici.“*

To, co jej přesvědčilo a přimělo běžet, bylo zlato, které viděl.

Genesis 24,30–31: *„Nebo uzřev náušnici a náramnice na ruku sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ona praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u studnice. Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť jsem připravil dům a místo velbloudům?“*

Její bratr je jako váš duch, který zve dál Ducha svatého. Ale nejprve musí běžet duše (žena) a volat: „Duchu, je to tak a tak a tak, byla jsem požehnána Boží přirozeností.“

Pak duch přichází a zve jej do domu. Je to nádherný dlouhý příběh. Nejste-li unaveni, budeme ještě chvíli pokračovat.

Genesis 24,32–33: *Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravy velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli. A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řečí svých. I řekl Lában: Mluv.“*

Duch svatý ve vaší duši nespočine, dokud nepředá své slovo, své poselství. Něco vám řeknu, některým z vás Duch stále předává svou zprávu, ale vy jste ji ještě nezaslechli a nepřevzali. To je důvod, proč někteří lidé neznají odpočinutí. Když já přijal Ducha, byl jsem neklidnější než předtím, protože jsem chtěl vše, co pro mě Bůh měl.

Genesis 24,34–37: *„Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já. A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly. A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má. I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.“*

Uvidíme, jestli dokážeme příběh proběhnout celý.

Verš 49: *„Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.“*

Nevím, jestli si uvědomujete, co se zde stalo. Eliezer dostal slovo od Boha, že to děvče je ta pravá, ale ještě nedostal slovo od té dívky. Sledujete mě? Duch svatý přichází do církve. Zná vás. Jste tím lidem. Kdokoliv z vás může být součástí 144 000, společenství prvotin živého Boha. Duch svatý vás zná, každého, koho povolal. Chce slyšet vaše slovo, vaši reakci. Jen si to drama poslechněte. Je to tak nádherné!

Jestli čtete
příběhy v Bibli
a nemají
význam pro váš
vlastní
současný život,
minuli jste
třetinu Bible.

Verše 50–53: „*Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžemeť odepříti v ničemž. Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jed’; a nechť jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin. I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi. A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její.*“

Požehnal celou domácnost. (Skutky16:31)

Verše 54–57: „*Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému. I odpověděl bratr její a matka: Nechať pozůstane děvče s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš. On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému. I řekli: Zavolejme děvčičky a zeptejme se, co dí k tomu.*“

Jaké slovo budou chtít slyšet? Slovo z jejich úst – vyznání.

Verš 58: „*Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu.*“

Chvála Bohu!

Genesis 24,59–61: „*A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho, požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty bud’ v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých. Tedy vstala Rebeka a děvčičky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel.*“

Není to nádherné?

Verše 62–67: „Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední. A vyšel Izák k přemýšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, uzřel, an velbloudové jdou. Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda. (Nebo řekla byla služebníkovi: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se. Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil. I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky své.“

Měli bychom víc číst nádherné biblické příběhy, pro tu jejich nádheru. Jestli čtete příběhy v Bibli a nemají význam pro váš vlastní současný život, minuli jste třetinu Bible, tu poslední. První třetina je totiž přirozený příběh, druhá třetina je duchovní příběh a poslední třetina je to, co to znamená pro můj život.

Prozatím jsem vám dával duchovní výklad a je tam toho mnohem, mnohem víc. Mohli bychom tím strávit celou noc. Hádám, že každý z vás získal něco, co já ani v tom příběhu nevidím. Tak funguje Duch. Bůh sem poslal svého Ducha a jeho hlavní prací je dovést nás zpět do nebes. Naneštěstí však pro některé, kteří věří jen v tělesné nebe, není to tam nahoře; nebesa jsou duchovní oblast. A tak přecházíme z přirozené, tělesné, fyzické roviny do roviny duchovní. Nemusí se tedy jednat nutně o fyzickou cestu někam ulicí. Je to cesta ulicí času – pohybujeme se zkušenostmi.

Naše pouť je cestou experimentu. Téměř můžeme říct, ve které části cesty se sami nacházíme. Jak tak jdeme, zjišťujeme například, že svatební oděv, do kterého ji oděl, je naše spravedlnost. Věděli jste to? Není to ale jen sama vaše spravedlnost, musí to být také ve vás dokonávaná dokonalá Boží vůle.

Chci vám znovu připomenout, je tam lampa a svítí. Co je potřeba k tomu, aby svítila? Musí být stejně dokonalá jako lampa, kterou máme tady. Bratr Tolby vytáhne zástrčku a lampa vypadá, jako by nikdy nesvítila, je bez energie. Nebo lampu nechte zapojenou a vyjměte z ní žárovku. Máte lampu s energií, ale nesvítil, protože v ní není žárovka. Vy jste ta Boží žárovka a Bůh chce, abyste osvítili svět. Bez vás není žádné světlo. Je spousta energie, ale žádné světlo, vy jste takovým záporným pólem a Bůh je kladným. Bůh potkává fyzickou přirozenou bytost a říká: „Vy

jste světlo světa.“ Protože v lampě se potká kladný a záporný náboj, vznikne záblesk a je světlo.

Vidíme, že Bůh v nás pracuje, aby něco vzniklo. Co dělá? Co to dělá? Dovolte, abych vám to řekl.

Svědomí
musí být
součástí
manželství.

Tím místem či stavem, do něž nás Eliezer (Duch svatý) vede, je být přesně jako Ježíš Kristus, Boží syn. Chápete? Dokud nebudete jako Ježíš Kristus, Boží syn – ještě jste nedosáhli místa, na které vás Eliezer (Duch svatý) vede. Tak pojďme dál. Amen.

To je vše, co jsem měl na srdci vám dnes večer říct. Jen běžte dál. Chvála Pánu.

Otázka: Oblast, ve které to v dnešní době lidé nedávají, je zejména cizoložství. Zde je řečeno, že když si ji vzal, stala se jeho manželkou. Tak jak to chápu, stala se jeho ženou v minutě, kdy ji poznal ... Z tohoto důvodu, když tito lidé jdou a spáchají cizoložství, myslí si, že na to mají právo, ve skutečnosti ho ale nemají, protože porušují Boží zákon. Ona je zde jeho právoplatnou ženou. Porušili zákon, ale soudy s tím nic nedělají.

Odpověď: Takto je to ve spravedlnosti. Soudy s tím nic nedělají zčásti proto, poněvadž nemají nic společného se spravedlností. Když vzniklo manželství, bylo vytvořeno ve svatosti. Nikde kolem nebyli žádní hříšníci. Bůh sezdal dva lidi a jim to stačilo. Když pak vstoupil hřích, Bůh musel instruovat Mojžíše, aby jim dával zápis o rozvodu a dopustil jim znovu se oženit.

Matouš 19,8: „*Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštění manželky vaše, ale s počátku nebylo tak.*“

Víte, muselo se to stát, protože lidé se nesezdávali jako Izák a Rebeka či Adam a Eva. Jinými slovy svědomí musí být součástí manželství. Takhle mi to právě přišlo, tak to říkám.

Známe jeden případ, kdy se muž oženil a v průběhu svatební hostiny ho nemohli najít. A ejhle, našli jej v jiné místnosti s jinou ženou ve svatební noc. Z toho vidíte, že neměl manželství ani na mysli. Nevěděl, co to je. Byla to platná dohoda dle zákona, kterou nezamýšlel dodržet. Byl podoben zločinci, který se rozhodne a jde ven, aby porušil zákon, který

neměl v úmyslu dodržet. Takový je rozdíl mezi křesťanským a hříšným manželstvím. Křesťané si na druhou stranu musí uvědomit, že když přišli ke Kristu, tak své manželství posvětili. A tak navzdory tomu, že to manželství na počátku nevzniklo na dobrých základech, když přijdete k Ježíši, stane se dobrým, protože vaše svědomí bylo očištěno a posvěceno a váš manžel či manželka jsou posvěceni.

Pro křesťana je velmi zlé, když je jeho mysl ve stavu, že dokáže zvažovat, že si najde jiného partnera, pokud ten stávající „nebude fungovat“.

Je to velmi špatné, když křesťané takto přemýšlejí, protože tak mohou snadno vstoupit do cizoložství. Není to o tom, že by Bůh nemohl cizoložství odpustit, ale o tom, že někteří lidé nikdy nepožádají o odpuštění. Myslí si, že jsou v právu. Existují křesťané, kteří vstoupí do manželství dvakrát, třikrát, čtyřikrát, ne jako hříšníci, ale jako křesťané. Pokud se oženíte jako hříšníci čtyřikrát za sebou, tak až přijdete k Ježíši Kristu, On vám odpustí všechny vaše hříchy, včetně těch manželství. Pokud se ale ženíte dvakrát, třikrát, čtyřikrát poté, co jste se stali křesťany, něco je s vámi špatně, ještě jste skutečně nečinili pokání. Potřebujete činit pokání, abyste zastavili ty nové vztahy a sňatky.

Nevím. Možná toto poselství budou lidé poslouchat nahrané atd. Chci, abychom znali pravdu. Bůh vám odpustí všechny možné chyby, které uděláte. Jen Mu je musíte předložit a On pak bude schopen vás zastavit a zabránit vám ty chyby opakovat. Pro některé je však potěšením dělat chyby. Jinak řečeno, člověk, který se jednou oženil a udělal chybu, se musel oženit podruhé. Udělal další chybu, a musel se oženit potřetí, udělal další chybu a musel se oženit počtvrté. Něco je špatně – není to křesťanské – toto je jednání hříšníka.

Jestli se někomu to, co jsem právě řekl, nelíbí, znovu se zeptejte a potáhneme to ještě kousek dál. Cizoložství není neodpustitelný hřích. Chvála Pánu! Není neodpustitelné, Bůh vám odpustí. Bůh však odpustí lidem, kteří vědí, co je to pokání. Pokání znamená odmítnout hřích, odvrátit se od něj a obrátit se k Bohu – jsou to tři kroky.

Pokání
znamená
odmítnout
hřích, odvrátit
se od něj
a obrátit se
k Bohu.

Pokání je:

1. Odmítnutí hříchu
2. Odvrácení se od něj
3. Obrácení se k Bohu

Může se mi stát, že odmítnu hřích, odvrátím se od něj, ale neobrátím se k Bohu. Obrátím se někam jinam. Nestačí však jen odmítnout, odvrátit se, ale musím se svobodně obrátit k Bohu. Pak je to pokání.

Sestra Mavis: Povšimněte si, že dary, které byly dány zpočátku, byly jako zálohové platby, byly závdavkem Ducha. (Ef 1,13–14)

Odpověď: Ano, všimněte si, že jí dal něco jako závdavek. Náušnice a náramky byly závdavkem Ducha, reálně řečeno, pokud nejste schopni Boha slyšet, nemůžete dělat, co vám Bůh říká. Z toho důvodu nejprve pomazal vaše uši. Když byl kněz posvěcen, pomazali jeho pravé ucho, pravý palec na ruce a pravý palec na noze krví. A tak jeho slyšení, jeho práce a chůze, tyto tři jeho činnosti byly pomazány krví. Otázkou tedy je, jestli to, co Mavis přinesla, je to, o čem mluvil Pavel jako o prvotinách Ducha. Je tomu opravdu tak, zároveň je to i služba, kterou Bůh dává církvi, pomazaná služba daná tělu Kristovu. Chvála Bohu.

Omluvte mě, že to tak říkám. Jen se podívejte kolem sebe, jak tady sedíte. Váš způsob slyšení se změnil. Slyšíte jinak, než jste slyšeli před rokem. Před rokem jste byli tak namočení ve svých církvích, že jste nevydrželi sedět a poslouchat toto slovo. Nedokázali jste sedět hodinu a půl a naslouchat poselství. Byli jste lidem dvacetiminutových poselství. Kdybyste seděli a poslouchali podobně dlouhé slovo, museli byste po chvíli vstát a jít něco dělat, než by bylo u konce. Tak nějak to bylo. Víc jste se zajímali o jiné věci, vaše uši nebyly pomazané. A to je požehnání.

Otázka: Vše pokračuje až do svatby o půlnoci...

Odpověď: Svatba je o půlnoci. Nesmíte však zapomenout, že sice procházeli nocí, ale byli uvnitř, zatímco ostatní byli venku. Část ze skupiny „nevěsta“ z Božího lidu bude venku a budou trpět vším, čím trpí hříšníci, tam, kde je pláč a skřípění zubů. Ostatní z Boží nevěsty budou v nevěstině komůrce, ukryti. Budou mít světlo, i když tam venku bude temnota. Bůh bude svůj lid uprostřed soužení chránit. Ale někteří lidé budou muset jít ven do temnot, aby získali svůj olej.

Je to prostě jako s bláznivými pannami. Přišly, klepaly na dveře a říkaly: „Otevřete nám.“

„Proč?“

„Máme olej.“

Získaly jej ale těžším způsobem. Musely trpět, aby získaly duchovní požehnání pro své duše. Hlavně vám chci objasnit jednu věc. Duše mnoha z nás jsou zaujaty věcmi tohoto světa. Jsme tak zaměstnání ve své duševní přirozenosti, že přirozenost Krista nemá šanci pracovat v našich duších. To je situace mnohých z Božího lidu. Žádné kázání jim nezabrání, aby to brali na lehkou váhu.

Říkal jsem jednomu bratru: „Víš, procházíme soužením...“

On na to odvětil: „Hmm, já to mám docela dobrý.“

Pro takového člověka, který to má vlastně dobrý, utrací pár tisíc dolarů a má to dobrý, je to obtížné. Je těžké za ním přijít a říct mu, že je soužení. On slyší, že ostatní mají soužení. Víte, někdy to rmoutí moji duši. Četl někdo z vás příběh Rusa, který vyskočil z lodi, aby se mohl vrátit do Chicaga? Nepřivádí vás k slzám pomyšlení, že dnes večer, zatímco máme všeho dost, je tolik nevinných lidí v ruských věznicích, chřadnoucích, umírajících chladem a hlady?

Otázka: Říkal jsi, že Bůh se o svůj lid v soužení postará. Mnozí procházeli skutečným soužením. Dostali jsme dopis od pána, kterého známe, psal o lidech, kterým bylo pomoheno a nyní se skrývají, protože přinášeli lidem v Rusku Bible. Vyprávějí o jiných, které chytili a velmi krutě je zbili. Pak zavřeli i jejich ženy a děti. Nevím, jak to přijímat, než být trochu vystrašený v Bohu. Bijte mě pro nevěru, ale mně se nezdá, že by se o ty lidi někdo příliš staral.

Odpověď: Bratře, milující Otec, milující Otec, dobrý Bůh, nemůže už být lepší. Opravdu nemůže být lepší. Nemůže se starat více, než se stará. Bůh se stará o tvou duši víc než o tvé tělo. Má-li tvé tělo být zbito až do krve, aby se v tobě zjevila Boží sláva, On to způsobí. To je dobré. Není to zlé.

Otázka: Člověk skrývající druhé lidi, kteří šířili evangelium, zbitý do krve – jak to může být dobré?

Odpověď: Získá mu to nesmírnou míru slávy, která nepomine. Bůh neuvede každého do podobné situace. Ten člověk však na sobě má nesmírnou tíhu slávy. Až Bůh povolá muže a ženy do 144 000, uvidíte, že ten muž bude stát mezi nimi v popředí. Nedostal by se mezi ně, kdyby tím neprošel.

Bůh bude
svůj lid
uprostřed
soužení
chránit.

Vy můžete pracovat na svobodě. Bůh je schopen se k vám natáhnout a jste schopni poslat peníze a pomoci mu. Raději, bratře, věř, že tato země, Spojené státy, byly tak dalece ušetřeny, protože v žádné jiné části světa není lid, který by byl tak svobodný. Nevím, proč mají Američané ducha svobody. Nevím, jestli je to kvůli tomu, že mají víc než jiní. Ale ze zkušenosti vím, že lidé, kteří mají víc, jsou skoupější než jiní. Americký duch je duch svobody. Po celé této zemi jsem viděl lidi žít, přežívat a pracovat pro Boha, který skrze tyto lidi posílá dary. A oni téměř ani neví, co dělají – jen posílají dary. Ty tvoří vysvobození v srdcích a naději v myslích jiných lidí – kteří tam venku v temnotách pracují.

Takto to ustanovil Bůh. Bůh mi řekl, že soužení přichází z východu, tak jako slunce, které vstává na východě a zapadá na západě. To aby se Boží sláva nejprve zjevila na východě. Byl jsem překvapen, jak je možné, že Watchman Nee dostal tolik. Bůh mi řekl, že vše, co teď dostáváme, zjevil těmto lidem, ale oni to odmítli. Prošlo to celým světem. Víte, co řekl?

Řekl: „Spojené státy jsou poslední baštou svobody. Odtud už není kam jít, tohle bude poslední doba.“

Jakmile soužení skutečně zasáhne s plnou silou tady, nastane doba, o které Bůh mluví. A po zemi bude takové soužení, jaké nebylo od stvoření člověka až dosud.

Chtěl bych vám vysvětlit, jak vzácné dary někdy dáváte, a ani nevíte, co děláte. Byli jsme na jednom místě a došly nám peníze. To místo bylo velmi suché, nebylo možné dostat od nikoho ani cent podpory. Museli jsme nakoupit zeleninu, a tak jsme se vydali nakoupit bez peněz. Šli jsme na poštu a tam nás čekalo 15 dolarů. Někdo ve státech poslal 15 dolarů. Nakoupili jsme zeleninu na ten den. V té době stál benzín 1,65

dolaru za galon. Když si stoupnete do řady, dostanete trochu benzínu. Za 10 dolarů získáte asi 6 galonů. Jejich dolar má vyšší hodnotu než váš dolar, takže to dělá přibližně 12 dolarů.

Viděl jsem, jak si Bůh používá bratří ze Spojených států a nás učí, jak moc můžeme záviset na Bohu, protože jsme žádné duši nenapsali ani řádku a neosvětlili svoji situaci. Bůh je přesvědčil a oni jen tak poslali peníze. Kdykoliv vám Bůh položí na srdce poslat někomu v cizině dar, ať už ho znáte, či ne, lépe je udělat chybu a poslat, než udělat chybu a neposlat, když vám Pán řekne. Chvála Pánu!

Lépe je udělat chybu a poslat, než udělat chybu a neposlat.

Tam už soužení probíhá, ale velké soužení, vyvrcholení toho všeho, bude zde těžší než kdekoli jinde, protože oni se tomu už přizpůsobili. Bude po celém světě. Oni však víc přivykli utrpení než vy. Když ti lidé tam nemají po deset dní co jíst, nijak to jimi neotřese. Nadále budou dělat svou práci, žít, ani to nepoznají. Jestli někteří z nás v této zemi nebudou mít co jíst deset dní, zemřou. A přitom normálně fungovat, pracovat, jako by se nic nedělo, aby nikdo nepoznal, že jste už deset dní hladoví, je prostá věc pro některé z lidí, které znám. Oni trpí a pracují dál.

Otázka: Máš-li co dát a ptáš se Boha, kam to poslat, a On ti po nějakou dobu konkrétně neodpovídá?

Odpověď: Podrž to. Chce, abys to uschoval, dokud ti nepoví. Poslyšte, pravda je taková, že Bůh je Bůh. On je generál, má armádu a hýbe s ní, jak sám chce. Chce-li Bůh, aby něco bylo posláno tam a tam, pošle to – řekne vám, abyste to tam poslali. V této oblasti nám církevní systém vymyl mozek špatným způsobem: „Přineste všechny své desátky do obilnice. Toto je obilnice.“

Dávejte podle toho, jak vás Bůh vede. Bůh vás někdy vede jen skrze náповědu, někdo se vám mihne před očima. Třeba jdu po ulici a najednou si na vás vzpomenu. Proč?

„Bože, děje se něco špatně? Pošli svého Ducha a požehnej mu, vysvobod' jej a pomoz mu.“

To je to, co musím dát. Kdykoliv mi přijdete na mysl, vím, že to má svůj důvod. Když se vám bratr mihne před očima a vy se za něj začnete modlit a máte pocit – někdy máme Boží pocity – máte pocit sympatie nebo něco takového, někdy vám Bůh rovnou položí na srdce, kolik mu poslat. Nezavrhujte jej. Je pro vás lépe poslat a mýlit se, než neposlat. Chvála Bohu!